

Папата като ми поблагодари още веднѣжъ, даде ми да разбера, че е билъ твърдѣ богатъ и — е на моя заповѣдъ.

Тѣзи источна откровенна маниера на папата азъ счетохъ за крайно обидна, толкосъ повече, че азъ друго нищо не бѣхъ направилъ, освѣнъ, че бѣхъ изпълнилъ дългътъ си. Папата се извини, но пакъ ме моли да приема ата.

— Той е вашъ, ми каза Еминъ Бей. Все едно, акъ не бѣхте вий, щѣха да го взематъ.

При всичкитѣ настоявания на Еминъ Бея, азъ не приехъ ата, испихъ прѣдложения ми шербетъ и кафе и си излѣзохъ.

На улицата вече се виждаха тукъ тамъ хора, които, впрочемъ, отбѣгваха да говорятъ съ менъ. Не успѣхъ да измина и стотина крачки, когато ме поканиха и на друго мѣсто да спасявамъ, но азъ се отказахъ да ида, тѣй като трѣбваше, прѣди всичко, да изпълня дадената ми заповѣдъ.

Виждаше се, че Старо-Загорчени не очакваха пристигването на опълчението и за туй, както Турцитѣ, тѣй сѣщо и Българитѣ, бѣха се испозатворили въ къщата си. Само по отчаянитѣ Българи, вѣроятно, които вече сѣ знаели за пристигването на опълчението, бѣха се заловили да отмищаватъ на своитѣ мжчители.

Турцитѣ и Българитѣ въ Ст.-Загора биле наежени едни срѣщу други и само неизвѣстността, чия войска ще пристигне по рано, ги е въздържала единитѣ и другитѣ. Обаче, за да се избѣгне катастрофата въ града, първенцитѣ Турци и Българи сѣ били съгласни, когато се научили, че Казанлъкъ билъ заетъ отъ Русситѣ, да избератъ измежду си членове за градския съвѣтъ, който да има грижата за запазване въ града реда и тишината. Въ съвѣта били избрани Турци и Българи подъ прѣдсѣдателството на извѣстния въ България учителъ и списателъ П. Славейковъ. Този, именно, съвѣтъ бѣ испратилъ депутация до Русското въ Казанлъкъ началство, да го моли часъ по скоро да заеме града съ рускитѣ войски.